

סג"ם אנדרו דאל הביט מחוץ לחלון של מעגן ארץ, תחנת החלל של האיחוד האוניברסלי מעל כדור הארץ, והביט לעבר הספינה שלו.
הוא הביט על האינטרפיד.
"היא יפה, נכון?" אמר קול.
דאל פנה וראה אישה צעירה, לבושה בחליפת סג"ם של ספינות חלל, אשר גם הביטה ישירות לעבר הספינה.
"יפה מאוד", הסכים דאל.
"אינטרפיד, ספינת הדגל של האיחוד האוניברסלי", אמרה האישה הצעירה. "נבנתה בשנת 2453 במעגן מאדים. ספינת הדגל של האיחוד האוניברסלי מאז 2456. הקפטנית הראשונה, ז'נבייב שאן. לושיוס אברנתי, הקפטן מאז שנת 2462".
"האם את מדריכת התיירים של האינטרפיד?" שאל דאל, מחייך לעברה.
"האם אתה תייר?" שאלה האישה הצעירה, מחייכת חזרה.
"לא", אמר דאל, מושיט את ידו. "אנדרו דאל. הוצבתי לשירות על סיפון האינטרפיד. אני רק ממתין למעבורת של שעה 15:00".
האישה הצעירה לחצה את ידו. "מאיה דובל". היא אמרה. "גם אני הוצבתי לשירות על סיפון האינטרפיד. גם אני ממתנית למעבורת של שעה 15:00".
"איזה צירוף מקרים", אמר דאל.
"אם אתה רוצה לקרוא לשני חברי צי א"א הממתנים בתחנת חלל של א"א למעבורת אל ספינת חלל של א"א החונה ממש ליד רציף המעבורת צירוף מקרים, אז בטח, למה לא", אמרה דובל.
"טוב, אם את רוצה להסתכל על זה ככה", אמר דאל.
"למה הגעת כל-כך מוקדם לכאן?" שאלה דובל. "השעה עכשיו רק שתיים-עשרה. חשבתי שאני אהיה הראשונה שאחכה למעבורת".
"אני מתרגש", אמר דאל. "זאת תהייה ההצבה הראשונה שלי". דובל בחנה אותו, עיניה מביעות תמיהה. "הצטרפתי מאוחר אל האקדמיה", הוא אמר.
"למה זה?" שאלה דובל.
"סיפור ארוך", אמר דאל.
"יש לנו זמן", אמרה דובל. "מה דעתך שנלך לאכול ארוחת צהריים ותספר לי".
"אה", אמר דאל. "האמת היא שאני ממתין פה. לחבר שלי. בחור שגם הוצב על סיפון האינטרפיד".
"אזור האוכל נמצאות ממש שם", אמרה דובל, מחווה לעבר שורה של דוכנים ממולם. "רק שלח לו הודעה. ואם הוא לא יקבל אותה, אז נוכל לראות אותו משם. קדימה. אני משלמת על המשקאות".
"טוב, במקרה הזה", אמר דאל. "אם אסרב למשקה חינם, אז אני בטוח שהולכים להעיף אותי מצי החלל".

* * *

"הובטח לי סיפור ארוך", אמרה דובל, אחרי שהם לקחו את המזון והמשקאות.
"אני לא הבטחתי דבר כזה", אמר דאל.
"הייתה רמיזה ברורה לסיפור כזה", מחתה דובל בתוקף. "ומלבד זאת, קניתי לך משקה. מרגע זה, אתה שייך לי. שעשע אותי, סג"ם דאל".
"בסדר, בסדר", אמר דאל. "נכנסתי אל האקדמיה מאוחר בגלל שהייתי סטודנט ללימודי דת במשך שלוש שנים".
"בסדר, זה קצת מעניין", אמרה דובל.
"בפורשאן", אמר דאל.
"עכשיו, זה באמת מעניין", אמרה דובל. "אז אתה כומר פורשאני? מאיזו סיעה?"
"הסיעה השמאלית, ולא, אני לא כומר".
"לא יכולתי להתמודד עם הנזירות?"

"כמרים שמאליים לא צריכים להתנזר", אמר דאל, "אבל בהתחשב שהייתי בן האנוש היחיד בבית הספר, אז הנזירות נכפתה עליי".

"אני מכירה כמה אנשים שזה לא היה עוצר אותם", אמרה דובל.
"אז לא ראית סטודנטים בפורשאן מקרוב", אמר דאל. "כמו כן, אני לא זורם עם הייזרים".

"אולי עדיין לא מצאת את החיזור המתאים", אמרה דובל.
"אני מעדיף בני אנוש", אמר דאל. "את יכולה לקרוא לי משמעם".

"משמעם", אמרה דובל בצחוק.
"ואת חקרת אותי ברגע זה על ההעדפות האישיות ביותר שלי בקצב שיוט מהיר", אמר דאל.
"אם את כל-כך ישירה עם אנשים שרק עכשיו פגשת, אני אפילו לא רוצה לדעת איך את מתנהגת עם אנשים שאת מכירה במשך זמן רב".

"הו, אני מתנהגת ככה עם כולם", אמרה דובל. "אבל אני כבר יכולה לראות שאתה מוצא חן בעיניי. בכל מקרה. אתה לא כומר".

"לא. הסטטוס שלי כעת מוגדר כ'אדוק זר'", אמר דאל. "קיבלתי רשות להשתתף בכל הקורסים ולבצע כמה טקסים, אבל ישנן דרישות גופניות שלא הייתי מסוגל לבצע על מנת שאוכל לקבל הסמכה של כומר".

"כמו מה למשל?" שאלה דובל.

"להזריע את עצמי, לדוגמה", אמר דאל.

"פרט קטן אבל די חשוב", אמרה דובל.

"ואת עצמך היית מודאגת כל-כך בגלל ההתנזרות", אמר דאל ולגם מהמשקה שלו.

"אם ידעת מראש שלעולם לא תהייה כומר פורשאני, אז למה בכלל הלכת ללמוד שם?" שאלה

דובל.

"גיליתי כי הדת הפורשאנית מרגיעה אותי מאוד", אמר דאל. "כשהייתי נער, היא משכה אותי מאוד. ההורים שלי מתו כאשר הייתי צעיר והייתה לי ירושה קטנה, אז לקחתי אותה, שילמתי למורים על מנת שילמדו אותי את השפה ואז נסעתי אל פורשאן ומצאתי בית ספר שהיה מוכן לקבל אותי. תכננתי להישאר שם לנצח".

"אבל לא עשית זאת", אמרה דובל. "זה די ברור".

דאל חייך. "טוב. גיליתי כי הדת הפורשאנית מרגיעה ביותר. אבל גיליתי שמלחמת הדת הפורשאנית מרגיעה הרבה פחות".

"אה", אמרה דובל. "אבל כיצד תלמיד דת פורשאנית מוצא את עצמו באקדמיה?"

"כאשר א"א באו לגשר בין הסיעות בפורשאן, הם היו צריכים מתרגם, ואני כבר הייתי שם", אמר דאל. "לא היו הרבה בני אנוש שידעו לדבר יותר מניב אחד של פורשאנית, ואני הכרתי את כל ארבעת הניבים העיקריים".

"מרשים", אמרה דובל.

"אני טוב עם הלשון שלי", אמר דאל.

"עכשיו מי ישיר פה?" שאלה דובל.

"אחרי שהמשימה של א"א נכשלה, כל התושבים של הפלנטה שלא היו ילידים קיבלו המלצה לעזוב את המקום", אמר דאל. "ראש משלחת המגשרים של א"א אמר שצי החלל היה זקוק לבלשנים ומדענים והמליץ עליי באקדמיה. באותה התקופה, בית הספר שלי נשרף עד היסוד ולא היה לי להיכן ללכת, ולא נשאר לי כסף. האקדמיה נראתה כמו אסטרטגיית היציאה הטובה ביותר עבורי. בייליתי שם ארבע שנים במסלול ביולוגיה חייזרית ובלשנות. והנה אני כאן".

"זה סיפור טוב", אמרה דובל, מטה את הבקבוק לעבר דאל.

הוא נקש עם בקבוקו על בקבוקה. "תודה", הוא אמר. "מה בנוגע לסיפור שלך?"

"הרבה פחות מעניין", אמרה דובל.

"אני אשפוט את זה", אמר דאל.

"אני לא נרשמתי לאקדמיה", אמרה דובל. "נרשמתי כחיילת לחיל שומרי השלום של א"א. עשיתי את זה במשך שנתיים ואז העבירו אותי לצי החלל לפני שלוש שנים. הייתי על הננטס עד שהעבירו אותי לכאן".

"קידום?" אמר דאל.

דובל עיקמה פניה. "לא בדיוק", היא אמרה. "עדיף לקרוא לזה העברה על רקע מאבקים

אישיים".

לפני שדאל היה מסוגל לחקור אותה עוד יותר, הטלפון שלו זמזם. הוא הוציא אותו וקרא את ההודעה. "דביל", הוא אמר בחיוך.

"מה קרה?" שאלה דובל.
"חכי רגע", אמר דאל, פנה במושב ונופף לעבר גבר צעיר שעמד במרכז השביל בתחנה. "אנחנו ממש כאן, ג'ימי", אמר דאל. הגבר הצעיר חיך, נופף והתקדם לעברם.

"אני מאמינה שזה החבר שלך", אמרה דובל.
"זה הוא", אמר דאל. "ג'ימי הנסון".
"ג'ימי הנסון?" אמרה דובל. "אין סיכוי שהוא במקרה קרוב משפחה של ג'יימס הנסון, המנכ"ל ויושב הראש של הנסון תעשיות, נכון?"

"ג'יימס אלברט הנסון הרביעי", אמר דאל. "זה הבן שלו".
"הוא בטח בחור נחמד", אמרה דובל.
"הוא יכול לקנות את תחנת החלל הזאת בדמי הכיס שהוא מקבל", אמר דאל. "אבל הוא לא

כזה".

"למה אתה מתכוון?" אמרה דובל.
"היי, אנשים", אמר הנסון, מגיע אל השולחן. הוא הסתכל לעבר דובל והושיט את ידו. הי, אני ג'ימי".

"מאיה", אמרה דובל, מושיטה את ידה. הם לחצו ידיים.
"אז, את חברה של אנדי, כן?" אמר הנסון.
"אכן כן", אמרה דובל. "הוא ואני מכירים כבר ממש. לפחות חצי שעה".

"מצוין", אמר הנסון וחיך. "ואני והוא מכירים קצת יותר מזה".
"אני מאוד מקווה", אמרה דובל.
"אני הולך להביא לעצמי משהו לשתות", אמר הנסון. "אתם רוצים משהו? אתה רוצה שאביא

סיבוב נוסף?"

"אני בסדר", אמר דאל.
"אני אשמח לעוד סיבוב", אמרה דובל, מנפנפת בבקבוק הריק שלה.
"אותו הדבר?" שאל הנסון.

"בטח", אמרה דובל.
"מצוין", אמר הנסון ומחא כפיו יחדיו. "אז, אני חוזר עוד כמה רגעים. תשמרו על הכיסא הזה בשבילי?"

"הוא שלך", אמר דאל. הנסון עזב את המקום וחיפש מזון ומשקה עבורו.
"הוא נראה בחור נחמד", אמרה דובל.
"הוא באמת נחמד", אמר דאל.

"אבל אין לו הרבה אישיות", אמרה דובל.
"יש לו איכויות אחרות", אמר דאל.
"כמו לשלם על משקאות", אמרה דובל.

"טוב, כן, אבל לא חשבתי על זה", אמר דאל.
"אכפת לך אם אשאל אותך שאלה אישית?" אמרה דובל.
"אני חושב שכבר עברנו על ההעדפות המיניות שלי בשיחה הזאת, אז לא", אמר דאל.

"האם היית חבר של ג'ימי לפני שידעת שאביו היה יכול לקנות איזו פלנטה או שתיים?" שאלה דובל.
דאל היסס לרגע לפני שענה. "את יודעת כיצד העשירים שונים ממני או ממך?" הוא שאל את דובל.

דובל.
"אתה מתכוון מלבד העובדה שיש להם הרבה כסף", אמרה דובל.
"כן", אמר דאל.
"לא", אמרה דובל.

"מה שהופך אותם לשונים – כלומר, את החכמים מביניהם – היא העובדה שהם מסוגלים לדעת היטב מדוע אנשים רוצים להיות בקרבתם. אם הם סתם רוצים להיות חברים שלהם, ללא קשר לעובדה שיש להם כסף וגישה וכוח, או שהם רוצים להיות חלק מהפמליה שלהם. זה הגיוני?"

"בטח", אמרה דובל.

"בסדר", אמר דאל. "אז זה העניין. כשג'ימי היה צעיר, הוא הבין שאביו היה ככל הנראה האדם העשיר ביותר בא"א. אז הוא הבין שיום אחד גם הוא יהיה כזה. אז הוא הבין שיהיו הרבה אנשים שינסו להשתמש בשתי העובדות הראשונות האלו כדי לקדם את עצמם. אז הוא הבין כיצד להימנע מהאנשים האלו".

"הבנתי", אמרה דובל. "ג'ימי יידע אם אתה נחמד אליו רק בגלל אבא שלו".
"היה מעניין מאוד לראות אותו במהלך השבועות הראשונים שלנו ביחד באקדמיה", אמר דאל. "כמה מהצוערים – וכמה מהמורים שלנו – ניסו להתיידד אתו. אני חושב שהם הופתעו כמה מהר הילד העשיר הצליח לקלוט אותם. היה לו מספיק זמן להתמקצע בקריאת האנשים. הוא חייב להיות מקצוען בשטח הזה".

"אז איך התקרבת אליו?" אמרה דובל.
"אני לא", אמר דאל. "הוא ניגש אליי והתחיל לדבר איתי. אני חושב שהוא הבין שלא היה אכפת לי מי היה אביו".

"כולם אוהבים אותך", אמרה דובל.
"זה נכון, וגם שנינו למדנו בקורס ביולוגיה, לי היה ציון מעולה והוא התקשה בו מאוד", אמר דאל. "רק בגלל שג'ימי בררן בבחירת החברים שלו לא אומר שהוא לא יודע לקדם את עצמו".

"נראה שהוא גם שוקל אם אני אהפוך להיות חברה שלו", אמרה דובל.
"זה רק בגלל שהוא חושב שאנחנו חברים, והוא בוטח בכושר השיפוט שלי", אמר דאל.
"ומה אנחנו?" שאלה דובל. "אנחנו חברים?"
"את קצת יותר מדי נמרצת לטעמי", אמר דאל.
"כן, אני מצליחה לקלוט שאתה טיפוס רגוע כזה", אמרה דובל.
"אני מאמין שאת לא רגועה במיוחד", אמר דאל.
"אני ישנה מפעם לפעם", אמרה דובל. "אבל בשאר הזמן, לא כל-כך".
"אז אני מאמין שאצטרך להתרגל", אמר דאל.
"כנראה שכן", אמרה דובל.
"הנה המשקאות", אמר הנסון, מתקרב מאחורי דובל.
"בחיי, ג'ימי", אמרה דובל. "זה הופך אותך לאיש האהוב החדש שלי".
"מצוין", אמר הנסון, מציע לדובל את המשקה שלה והתיישב ליד השולחן. "אז, על מה אנחנו מדברים?"

* * *

זמן קצר לפני שהמעברות הגיעה, שני אנשים נוספים נכנסו אל אזור ההמתנה. ליתר דיוק, חמישה אנשים הגיעו: שני אנשי צוות, מלווים בשלוש שוטרים צבאיים. דובל נעצה את מרפקה בצלעותיהם של דאל והנסון, אשר הסיטו את מבטם. אחד מאנשי הצוות הבחין בהם והרים גבה. "כן, יש לי פמליה", הוא אמר.

דובל התעלמה ממנו ופנתה אל אחת השוטרים הצבאיים. "מה הסיפור שלו?"
השוטרת החוותה לעבר האיש שהרים את הגבה. "יש הרבה אישומים על הראש של הבחור הזה, כולל הברחה, מכירת חומרים אסורים ותקיפת קצין". אז היא החוותה לעבר איש הצוות השני, אשר עמד בעגמומיות, נמנע מקשר עין. "הממזר המסכן הזה הוא החבר שלו. הוא נמצא פה בגללו".
"אשמת התקיפה היא המצאה", אמר הסג"ם הראשון. "הקצין הראשי היה מסטול לגמרי".
"בגלל שהוא לקח סמים שאתה נתת לו", אמר איש הצוות השני, עדיין לא מביט באיש.
"איש לא יכול להוכיח שהוא קיבל אותם ממני, ובכל מקרה אלו לא היו סמים", אמר הראשון.
"הם היו פטריות מפלנטה אחרת. ולא הייתה סיבה שהוא התנהג כך. פטריות מרגיעות אנשים, לא גורמות להם לתקוף אותך כשכולם נמצאים שם בחדר, צריכים להגן על עצמם".
"אתה נתת לו פקועת-דמה זרה, נכון?" אמר דאל.
איש הצוות הראשון הביט בדאל. "כפי שכבר אמרת, איש לא יכול להוכיח שנתתי משהו לקצין הראשון", הוא אמר. "ואולי".

"פקועת-דמה זרה בדרך כלל מייצרת כימיקל שגורם להשפעה מרגיעה לרוב בני האדם", אמר דאל. "אבל בערך עשירית מאחוז אחד של האנשים, זה גורם להשפעה הפוכה. הקולטנים במוח שלהם הם

קצת שונים משל כל אדם אחר. ומהאנשים האלו, בערך עשירית מאחוז אחד, יתחילו להשתולל תחת השפעת הפטרייה. נשמע כאילו הקצין הראשון שלך הוא אחד מהאנשים האלו." "מי אתה, כה חכם ונבון בדרכי פטריות חייזריות?" שאל איש הצוות. "מישהו שידוע שלא משנה מה תעשה, אתה לא יכול לחלק סמים לאנשי צוות בכירים ממך", אמר דאל. איש הצוות חייך.

"אז למה אתה לא בכלא?" שאלה דובל. איש הצוות החווה לעבר דאל. "שאלתי את החבר שלך, הוא מאוד חכם", הוא אמר. דובל הביטה בדאל, אשר משך בכתפיו.

"פקועת-דמה זרה היא חוקית", אמר דאל. "זה פשוט לא כל-כך חכם להשתמש בה. אתה צריך ללמוד ביולוגיה חייזרית או להבין קצת בחומרים ממריצים שלא ניתן לרכוש בחנות אבל אין בהם כל מניעה חוקית, ככל הנראה על מנת לעשות מזה רווח". "אה", אמרה דובל.

"לפי הניחוש שלי", אמר דאל. "אני מאמין שהחבר שלנו – "פין", אמר איש הצוות והנהן לעבר האחר. "וזה הסטר". "שהחבר שלנו פין קנה לעצמו מוניטין בהצבה האחרונה שלו כאדם שאליו צריך ללכת אם אתה רוצה לקנות חומרים שלא יתגלו בבדיקת השתן שלך". הסטר נחר למשמע דבריו.

"אנחש גם שהקצין הראשון שלו לא רוצה שאנשים ידעו שהוא לקח סמים – "פטריות", אמר פין.

"מכל סוג שהוא, ובכל מקרה, הפוקעת-דמה הזרה גרמה לו להשתולל, הוא תקף את פין והוא למעשה רק הגן על עצמו כאשר הוא תקף חזרה. אז במקום לזרוק את פין לכלא ולפתוח קופסת שרצים שהוא ממש לא רוצה לפתוח, עדיף לו להעביר אותו לספינה אחרת". "אני לא יכול לאשר או להכחיש את פירוש האירועים האלו", אמר פין. "אז מדוע נמצאים פה השוטרים?" שאל הנסון.

"הם נמצאים כאן על מנת לוודא שאנחנו עולים על סיפון האינטרפיד ללא כל קיצורי דרך", אמר הסטר. "הם לא רוצים שהוא יחדש את המלאי שלו". פין פלבל בעיניו. דובל הביטה בהסטר. "אני מרגישה מעט מרירות ממך". הסטר סוף כל סוף יצר איתה קשר עין. "הממזר הזה הסתיר את המלאי שלו בלוקר שלי", הוא אמר לדובל.

"ולא ידעת?" שאלה דובל.

"הוא אמר לו שאלו היו סוכריות, ואם שאר אנשי הצוות ידעו שהוא מחזיק בהם, אז הם יפרצו את הלוקר שלו ויגנבו אותם".

"הם היו עושים את זה", אמר פין. "ולאגנתי, הם באמת היו מסוכרים".

"אתה גם אמרת שהן היו בשביל אמך", אמר הסטר.

"טוב, בסדר", אמר פין. "שיקרתי בנוגע לחלק הזה".

"ניסיתי להגיד את זה לקפטן ולקצין הראשון, אבל הם לא התייחסו אליי", אמר הסטר. "מצידם, אני הייתי שותף לעבירה. אני אפילו לא מחבב אותו".

"אז למה הסכמת לשמור על... הסוכריות שלו?" שאלה דובל. הסטר מלמל משהו ואז ניתק את קשר העין.

"הוא עשה את בגלל שהייתי נחמד אליו ואין לו חברים", אמר פין.

"אז ניצלת אותו", אמר הנסון.

"תראה, לא שנאמי אותו", אמר פין. "ולא התכוונתי להכניס אותו לצרות. הוא לא היה צריך להסתבך בצרות. כל החומרים האלו היו חוקיים. אבל אז הקצין הראשון שלנו השתגע וניסה לסדר מחדש את מבנה העצמות שלי".

"היית צריך להכיר טוב יותר את החומרים שאתה מוכר", אמר דאל.

"בפעם הבאה שאשיג משהו, אעביר אותו תחילה דרכך", אמר פין בציניות, ואז החווה לעבר החלון, בו היה ניתן לראות בבירור את המעבורת מתקרבת אל הרציף. "אבל נצטרך להמתין קצת. נראה שההסעה שלנו הגיעה".